

Mirar

Dij, 9/06/2011 per Anna-Bel Carbon...

[Sini](#)

Surto tard de la feina, cansada, fins i tot disgustada. Mecànicament obro la porta del cotxe, m'hi assec, em poso el cinturó de seguretat i arranco. Tot d'una forma metòdica, rutinària, gairebé inconscient.... La vesprada amenaça pluja, el cel s'ha ennegrit i comencen a caure quatre gotes... Mentre condueixo el meu cap segueix donant voltes als problemes de la feina, veig passar vehicles-objectes pel meu costat i en direcció contrària. Sembla que plourà fort.

De sobte els meus ulls es fixen en una formació de núvols que ocupen tot l'horitzó, i en aquest moment m'adono que no poden haver aparegut de cop, sinó que hi són des de fa estona. Són impressionants cúmuls de desenvolupament vertical que han anat creixent i que, ara, mostren els seus cims blanquinosos en forma d'enclusa.

Una llum groguenca il·lumina parcialment el paisatge, són els raigs del sol que aconsegueixen creuar l'espessor dels núvols. Em deixo endur per aquest espectacle natural que ho embolcalla tot i em buida del terrabastall interior per omplir-me de pau. Els meus pensaments s'han esvaït, i només em queda el reconeixement de la magnificència de la natura en una plujosa vesprada de juny.

La visió desapareix al cap d'una estona, però jo no deixo de veure-la durant hores i, mentre assaboreixo el record, me n'adono que sovint som cecs, i se'ns escapen moltes coses per no deixar parlar el cor, per no obrir els ulls, alçar la vista i mirar senzillament al nostre voltant.